

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 11. grudna 1891.

List 50.

Sveti večer.

(Množica pastirjev na paši.)

Kaj milo se petje v višavah glasi,
Kaj v noči naenkrat tako se svetli?
Pač takega petja ni čul še nikdo,
Takó se nikdar ni bliščalo nebó!

(Pervi pastir svojemu drugu:)

Glej tam gori na višavi
Trume angeljskih duhov,
Slušaj petje po dobruvi,
To pozdrav za nas je nov!

(Drugi pastir že star:)

To prikazen ni naravna.
Groza, strah pretresa me.
Pač bo pa to kazen javna,
Ki zadela nas bo vse.

(Tretji pastir ves prestrašen:)

Serce trepeče.	To dneva ni zora,
Moči mi slabé,	Polnoč je še le;
Ko gledam žareče	A biti pa mora
Te nočne temé.	Iz božje roké.

On stvarnik mogočni
Pokazal se je,
Spremenil čas nočni
Je v žarke svitle.

(Zbor pastirjev:)

Prizanesi nam Bog sile,
In ne zruši nas na mah,
Naše trepetajo žile,
Pred teboj smo kakor prah!

(Angelj stopi pred nje:)

Ne bojte se, pastirji moji,
Če tudi čudo se godi.
Pravični Bog v dobroti svoji
Se vsmilil revnih je stvari!

Poslal nocoj je Rešenika,
Ki mir prinaša vsem stvarjem,
Skrivnost neskončna, prevelika
Prikrita zemskim je očem.

Tje v Betlehem takoj hitite,
Darujte svoje mu serce.
Zveličarja svetá molite,
Ki greha zruši vse gorjó!

(Zbor angeljev:)

Na visokem čast in slava
Bodi tebi, večni Bog,
Naj doni po zemlji sprava
Od človeških ti otrok!

Saj se milostno ozerl
Si na revni Evin rod,
Spone greha danes sterl,
Ti delivec vseh dobrot!

Danes nam Odrešenika
Si poslal na to zemljó;
On je čast in večna dika,
Predno stalo je nebó.

(Star pastir vsim:)

Oj le hitro, bratje moji,
Idimo tje v Betlehem,
Tudi nam v dobroti svoji
Pravi mir dá revežem!

(Pastirček svojemu drugu:)

Pripravi darila,
Oj bratec ti moj,
Da daš jih Mesiju,
Je rojen nocoj!

(Ta mu odgovarja:)

Jaz drugega nimam,
Ko revno sercé,
To v dar bom položil
V Njegove roké.

Naj milostno sprejme
Kot spravni me dar.
Če tudi Njegova
Uboga sem stvar..

(Zbor pastirjev z darili pripravljenih na pot:)

Hitimo, hitimo, se čudo godi;
Mesija nočoj se na svetu rodi
Tam v kočici revni na slami leži,
Prestora za Njega po mestu več ni.

Zato mi hitimo, da molimo ga,
Kot kralja vse zemlje in človeka-Boga,
Prosimo ga tudi za svet blagoslov,
Saj On je delivec nebeških darov!

(Ko odidejo, pristopi pastirček, ki je sam ostal pri čedici:)

Ne morem k jaslicam hiteti,
Stražiti moram jaz nočoj;
Pa pesem hočem Ti zapeti,
Oj slušaj me, Zveličar moj:

Sem revna sirota,
Ti neba si kralj,
Ti sama dobrotā.
Ki vse si mi dal:
Življenje in zdravje,
Nedolžno serce,
Neskončno si morje
Popolnosti vse;
Zato se me vsmili,
Mesija sveta,
Oj Jezušček mili,
Spoznam te Boga!

(Poklekne, vzdigne ročice in moli.)

Fr. Šmid.)*

Ivan bogoslovec, vojak.

(Dalje.)

Cvetna nedelja.

Ivan ni vedel, kaj bi počel od veselja, ko je videl, da njegove besede za velikonočno spoved pri vojaki niso bile zgubljene, in komaj je pričakoval dneva, ko bode zopet popeljal svoje tovariše k mizi Gospodovi, tovariše, katerih mnogi po veliki nesreči že več let niso bili pri spovedi in pri sv. obhajilu.

Prišla je sobota pred cvetno nedeljo in napotil se je Ivan v bivališče stotnikovo. Stopivši v sobo je spoštljivo po vojaškem običaji pozdravil in čakal, da ga bode stotnik vprašal, po kaj je prišel.

Stotnik je že marsikaj slišal o vzglednem vedenju našega Ivana in spoštoval ga je že davno. A ko je videl, kako vpljiva njegova krepost in pobožnost na disciplino, pričel ga je tudi ljubiti. Ravno je bil odobedoval, ko je Ivan pristopil in bil je dobre volje, kajti le malo časa prostega so mu dajala vsakdanja težavna opravila. Obernil se je k Ivanu, podal mu kozarec, vina ter ga prijazno vprašal: No, kaj je novega, dobri moj Ivan?

Gospod stotnik, odvernili se, jutri se prične velikonočni čas in jaz in moji tovariši želeli bi, da bi se nam jutri skerčile vaje za kako urico, ker bi radi prejeli sv. obhajilo. —

*) Lepa hvala za lični darček in prosimo tudi omenjenih tvarin. Pozdravljeni! Vr.

— Ha, če bi rekel, da hočeš samo ti iti, bi ti prav rad verjel, ker si zgojen po katoliško. A pajdaše mi poznamo predobro. Obhajilo jim še na misli ni. Mesto k obhajilu pojdejo kam popivat. —

— Verjemite mi, gospod stotnik, nekateri od njih so prav dobro pripravljeni in prav močno žele, da bi mogli sedaj po cerkveni zapovedi prejeti sv. obhajilo. —

— Mogoče, da si jih tako naglo spreobernal. Jaz vam ne branim; vendar se mi čudno zdi, da bi vojak, z brado kakor kozel, klečal v cerkvi pred duhovnom, kakor jagnje. — In pri tem pričel se je na ves glas smejati... (Vidi se, kako neveden je bil tudi stotnik.)

— Meni pa se to ne vidi nič posebnega, povzel je besedo Ivan. Kot državljani moramo spolnovati državne, kot vojaki vojaške, in kot kristijani cerkvene postave. In jaz sem prepričan, da se vojaki, ki spolnujejo cerkvene zapovedi, vselej bolj vestno ravnajo po poveljih predstojnikov, kakor pa oni, kateri se nato nič ne ozirajo. In vsa hudodelstva, katera storé kedaj vojaki, izvirajo od onih, ki nimajo nobenega verskega čuvstva več. Verjemite mi, gospod stotnik, da ni boljšega sredstva, krotiti razbrzdane vojake, nego vzbujati posrednje ali neposrednje v njih versko čutilo. —

— Dobro, dobro, lahko greš ti in tvoji tovariši k obhajilu. Drugači naposled celó mene pregovoriš, da z vami vred igram to čudno pobožnost. Dobro, da nisem tak veterjak, kakor tvoji vojaki, ki bodo jutri šli k obhajilu, a popoldne že na stotine bruhali kletvine in bogokletstva! —

— Seveda, navada je železna srajca, ki se ne dá naenkrat odpraviti. Vendar prepričan sem, da bode sprejem sv. obhajila tudi v tem oziru blagodejno vplival in da se bodejo polagoma več ali manj odvadili gerdega preklinjanja. In ker ste gospod stotnik tako dobri, prosil bi Vas, da bi rekli gospodu polkovniku, naj bi dovolil veliki teden vojakom kako urico zjutraj prosto. Kajti mnogo jih je, ki bi sicer prav radi šli k spovedi in sv. obhajilu, a si ne upajo sami tega prositi. To bode gotovo vplivalo na red in obnašanje prostakov, ki so sedaj zelo razberzdani.

Stotnik, ki je bil po natori dober človek, spolnil je Ivanu prošnjo za vse one, katere mu je le-ta imenoval, ob enem pa je obljubil, da bode prosil polkovnika, da se to dovoli celemu polku. In ganjen od zahvalnosti Ivanove, katerega si še ni upal posnemati, se je komaj zderžal, da se ni priporočil Ivanovi molitvi. Vendar mu je tudi tako povernil Bog njegovo dobro delo.

Dobri Ivan je hitel s pismenim dovoljenjem k svojim tovarišem, da jim naznani veselo novico. In sklenili so zjutraj na vse zgodaj iti v stoljno cerkev, kjer je bilo dovolj duhovnov in bi jim bilo zato toliko lažji spolniti svojo dolžnost. V ta namen podali so se prej kot druge dni v svojo spalnico, da bi si vsakdo izprašal vest in se pripravil na spoved.

Zjutraj na vse zgodaj, ko se jim je dalo znamenje, vstali so naglo, in se podali v stoljnico. Vse spovednice so bile že obdane od vernega ljudstva. A ko je le-to videlo verle mladeniče vojake, rado se jim je umaknilo, dobro vedoč, da se vojakom v tak namen dovoli le malo časa.

Ko so se spovedali in prejeli sv. obhajilo, vernili so se kaj veseli in zadovoljni v vojašnico in

njihov dober vzgled je imel kaj dober sad. Pridobil je bil še tisti dan podčastnika družega oddelka in to ni bil edini sad.

Ivanov stotnik si ni mogel razložiti Ivanove prošnje. Saj vendar armada (mladolaška) nima niti več svojih duhovnikov, in vojakom ni treba spolnovati cerkvenih zapovedi, si lažnjivo misli.

S takimi mislimi podal se je v posteljo. Zjutraj je vstal, preoblekel se civilno in se podal v cerkev, da bi videl vojake pri spovedi in pri obhajilu. Ustopil se je v kot, da bi ga kdo ne spoznal.

In ko je videl toliko pobožnost, s katero so priprosti vojaki prejeli Telo Gospodovo, bil je še bolj začuden in iz cerkve se je takoj podal k polkovniku, da zadobi privoljenje, da bi vsi vojaki mogli opraviti velikonočno dolžnost. Polkovnik je želji radovoljno vstregel, ko mu je stotnik popisal, kako blažilne so cerkvene naredbe za vojake. Tako je po Ivanovem prizadevanji spoznala velika večina vojakov svojo velikonočno dolžnost.

Nekaj dni kasneje — bilo je velikonočni ponedeljek — gre Ivan zgodaj po svoji navadi v cerkev. In glej, duhoven je ravno obhajal pobožne ljudi. Na svoje veliko začudenje zapazil je Ivan med njimi — svojega stotnika. Ko je Ivan zapustil cerkev, došel ga je stotnik pred vrati, ter dejal: „Dragi moj sin, tebi se moram zahvaliti najpervo za Bogom za nebeško srečo, katero sem danes doživel: Dolgo sem se moral boriti sam seboj. A naposled je vendar zmagala boljša narava in sedaj sem srečen, popolnoma srečen.“ Pa sad je bil še obširniši.

(Dalje nasl.)

Poplačano usmiljenje do duhovnega pastirja.

Bil je vroč poletni dopoldan l. 1874. Pridno želi so prebivalci vsled rodovitnosti daleč okoli sloveče doline po svojih njivah, kar se pokaže okoli treh plamen iz hiše na koncu nekega kraja. Ker je pihal ravno hud veter, raznesel je iskre in ogorke na vse strani. Otroci, ktere so bili ljudje popustili doma brez varstva, derznili so se v lahkomišljenem veselju na ognjišči zakuriti in vergli so še goreče žepljenke na zraven zloženo suhljad, in prej ko se je moglo pomagati, bila je že streha v ognji. Sicer so takoj, ko so ogenj zapazili, dali znamenje z zvonom in vse hitelo je na prostor, kar je bilo v bližini, da bi pogasilo vsled velike suše in vročine hitro se razširjajoči ogenj. Ker so pa bile skoro vse hiše te vasi krite ali z deskami ali s slamo, tudi naj trdnije gašenje skoro nič ni pomagalo in naposled mislil je vsakteri le na to, da bi svoje lastno pohištvo otel prevelike nesreče.

Med prvimi, ki so prišli na požar ter si prizadevali urno gasiti, bil je tudi gosp. župnik tega kraja, ki je svetovaje sam začel delo ter pomagal, kjer je bilo le mogoče. Zelo se je gledalo na to, da bi se rešilo prav veliko dragocenosti, pa vedno bolj se je razširjal ogenj, od vetra zmeraj huje podpihovan. Ko so menili, da je plamen že udušen, zažgali so lahki, od vetra daleč nešeni ogurki kako drugo hišo, in med tem ko je še na enem vaškem koncu vse pridno delalo, videli so neprevidoma plamen švigati tudi iz župnijske hiše, lepega pritličnega poslopja. Več mož hitelo je z župnikom tje, da bi re-

šili hišo; toda vse prizadevanje bilo je zastonj, ker je že strop gorel, in so tramovi padali ter je bilo vse z gostim dimom napolnjeno; bilo je čisto nemogoče stopiti v hišo in na ta način je ogenj vse do dna pokončal; vse imetje župnikovo bilo je zgubljeno, razun nekterih, malo poprej domu pripeljanih poljskih pridelkov, ki so bili spravljani v kleti, ničesar niso mogli rešiti. Vsled tako žalostnega dogodka iskal je župnik pomoči pred vsem tam, kjer jo je edino mogel še najti: šel je, ko so ogenj pogasili, v cerkev, pokleknil tu pred v tabernakelj skritega, ljubega Odrešenika ter ga prosil med solzami, glasno ihteč, z največjo ponižnostjo in vdanostjo v božjo voljo, za se in za svoje tako zelo ponesrečene ovčice, da bi jih milostno rešil iz velicega pomanjkanja.

Ko je preteklo kake pol ure, zapustil je cerkev, zaupajoč na božjo vsmiljenost. Ravno pa ko je stopil iz cerkve, mu pride kmetovalec, čegar hiša je bila pred ognjem obvarovana, prijazno naproti, ga spoštljivo pozdravi, kakor je imel vselej navado, ter ga prosi: ako bi ga — poljedelca — vrednega imel, da bi si izvolil stanovati v njegovem posestvu, ki je le majhno, pa vendar ima lepo lego; on s svojo družino si bode gotovo prizadeval, da mu ne bo ničesar manjkalo in da se bo imel tako dobro, ko v svoji lastni hiši. Župnik, ki je resnega moža že več let dobro poznal, sprejel je ponudbo z veseljem ter je tudi takoj k njemu se podal. Gospodinja, otroci in tudi družina čutili so se z ljubim gostom zelo počasteni; gospodinja je precej pri vstopu gospodu poljubila roko in vsi so vsak trenutek z največjim veseljem pripravljani gospodu postreči, skušali so se v tem, kdo bi mogel dobremu gospodu kaj postreči! Posebno pri otrocih, dveh dečkih in dveh deklicah, zapazil se je nek nemir iz hrepenenja, postreči prijaznemu gospodu; več ur stali in sedeli so na dvorišču ter zerli na okna, da bi mogli, ako bi kaj želeli, njegovo željo takoj spolniti.

Že perve dni zbrali so se imenitniški vaški možje, da se posvetujejo kako bi kmalu pozidali župnijsko hišo; vsi — razun — enega strinjali so se v tem, da se morajo prizadevati, svojemu pridnemu, obče spoštovanemu dušnemu pastirju sozidati duhovnemu stanu primerno hišo; tudi se je želja izrekla, da naj napravijo zbirko vsi, katerih hiš ogenj ni pokončal, da dobí župnik, kakor tudi ponesrečeni sovaščani vsaj začasno pomoč; ta svet sprejel se je z največjo radovoljnostjo, takorekoč kot samoumeven; le najbogatejši mož vasi, čegar skopost pa je bila enako velika, ko njegovo bogastvo, bil je odločno nasprotnega mnenja, da bi se župniku privoščila kaka podpora, ker je bil po njegovem mnenju že tako dobro preskerbljen; vsaj on, pristavil je, za župnika čisto nič ne podari.

Zbirka se je takoj pričela ter je znašala ne majhno svoto; tudi iz sosednjih vasi pošiljali so velike darove. Ko so prebivalci, kterim naj bi se svota razdelila, slišali, da dobi župnik le toliko, kakor vsak posamezni izmed njih, pogovorili so se, naj se vsak odpove desetemu delu svojega darú, ter ga župniku prepusti. Silno ginjen sprejel je služabnik Božji prostovoljni dar svoje pridne občine. Ko je preteklo eno leto, mogel se je preseliti v svojo novo, lepo župnijsko hišo. S tem lepim, namenu vgodnim poslopjem ni občina častila le svojega dušnega pastirja, temveč ravno tako tudi samo sebe. Z božjo

pomočjo opomogli so se ljudje zelo hitro od hudega udarca; Nebeški blagoslov bil je očiten pri njih delu; štiri leta zaporedoma imeli so nepričakovano dobro žetev, in kmalu je stala vas zopet na novo olepšana. Videlo se ji je že na prvi pogled, da biva največje blagostanje v njej. (Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Posnetek skupnega pastirskega lista na Dunaju mesca novembra zbranih nadškofov in škofov.

(Dalje.)

III.

Škofje nadalje govore o družini in dokazujejo, da za dozidanje Božjega kraljestva na zemlji ni nič bolj tehtnega kakor družina, ki je pripravljavna šola za delo k večnemu zveličanju. Ne bodo pa zljaj govorili o razmerah in dolžnostih zakonskih med seboj, kako se naj vzajemno posvečujejo. Govoriti hočejo le, kakošno nalogo imajo starši do svojih malih. To nalogo zaznamuje sv. Pavel, ko piše: „Vi ste moji ljubi otroci, zaradi katerih zopet ter-pim porodne bolečine, dokler se ne vpodobi Kristus v nas.“ (1. Gal. 4, 19.) Po božji vravnavi so naši otroci od nas prejeli telesno življenje; prejeti pa morajo po nas tudi dušno življenje. V mladih dušah se mora Kristusova podoba kazati, kazati se njegov nauk, njegove zapovedi, njegova svetost.

Otrok se mora dobro vtrditi v večnih resnicah, in te nam podaja sv. vera. Ako mladi kristjan pri mnogem posvetnem znanju ne vé, kaj je namen in konec njegovega življenja, ako ne vé odgovoriti na vprašanje: od kod si? kam greš? — kaj bode pač iz tacega otroka med svetom, ki je polen dvomov in zmót, kaj bo z njim pri tolikih zmetenih ukih, ki si med seboj nasprotujejo, umu duh otemnujejo? Kaj bode z njim v teh viharjih življenja, ko nastanejo mračne ure terpljenja, ko začne strasti vladati? O res, videli smo jih in vidimo jih dan na dan otroke brezverskih družin, gojence brezverskih šol in odgojevališč! Ravno da prestopijo prva mladostna leta, že so zgoli razdjanje poštenja, sreče in pozemeljskih upov. O katoliški starši! Kaj neki so vse lepe besede o tako imenovani olik, ki pa ne more izkoreniniti nobene pregrehe in ne zasadi nobene čednosti, v primeri z nauki božjega razodenja, ktero človeka razsvetljuje in tolaži v vsih okoliščinah življenja! Te nauke s svojo lastno besedo vcepljite v duše svojim otrokom: ker tako nas opominja Duh božji: „Ako imaš sine, uči jih iz mladega.“ (Eklet. 7, 25.) Ne opuščajte pa tudi jih vestno gojiti k verskemu poduku, k pridigan in kerščanskemu nauku.

Vtisnite zgodaj v mladostne duše še veliko pravilo kerščanskega življenja: „Boj se Boga in spolnuj njegove zapovedi!“ (Ehlez. 12, 13.) Le eno pravo hudo je, naj večje hudo na zemlji, prelomljevanje božjih zapovedi. Naj bi bili pač vi, katoliški starši, o tem prepričani, kakor ona mati, in naj bi torej govorili, kakor je govorila ona svojemu sinu: „Ko bi vedela, da boš kdaj kak smertni greh storil, videla bi te raji umreti pred svojimi očmi!“ Čujte torej nad mladimi serci in zatirajte do časa strasti, ki se v njih zbuja; glejte na njih družino

in ne terpite grešnega puha v njihovi bližini; hodite pa tudi sami pričo njih po potih spolnovanja božjih zapovedi, ter pred vsem, kar tiče naše otroke, imejte pred očmi poglavitno kerščansko načelo: „Kaj pomaga človeku, ako ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo terpi!“ (Mat. 16, 26.)

Nadalje govore škofje, kako je potrebno Boga in sv. vero očitno spoznavati in pred ljudmi pričati. Vaše hiše, pravijo, naj bodo pravi tempeljni Božji, kjer je vse prešinjeno s sveto vero, vse nanjo kaže. Pogani so imeli svoje hišne bogove (malike), klanjali so se jim po svojih palačnih lopah, kakor tudi na kóčnih pragih. — katoliški kristjani pa, ki pravega Boga poznajo mu odrekajo vsakdanje češčenje in pogosto po hišah nimajo ne enega znamenja, ki bi spominjalo na Boga! Priverženec lažnjivega preroka (Mohameda) ne opusti poklekniti, če tudi na cesti, ko se k temu kliče, — razbistreni katoličani se pa nič ne zmenijo za molitev in nikdar ne zberó svojih otrok krog sebe k molitvi, ne zjutraj, ne zvečer, ne pri mizi. O koliko očetov in mater spozná prepozno, kaj so storili, ker so otroke odredili brez pobožnosti in strahu božjega! Bog vas milostno obvari tako žalostnih skušenj! Napeljujte torej otroke k pravemu katoliškemu življenju, skerbite, da prejemajo ss zakramente, pa tudi sami ne bodite mlačni in vnémarni do cerkvenih in pobožnih opravil, temveč z besedo in lastnim izgledom jih privadite, da se vdeležujejo milosti in življenja sv. Cerkve.

K sklepu tega oddelka škofje z vso močjo staršem k sercu ženejo nasledke, ki izhajajo iz dobre ali pa iz slabe odgoje pri otrocih. Kolika sreča in koliko tolažilo — pravijo — bo za vas, katoliški starši, ako v svojih družinah širite kraljestvo božje! Še nekaj lét, in nastopil bo na vaše mesto ves drugi rod in hodil mimo grobov, ki bodo vaše kosti krili. Kakošen pa bo ta rod? To je skrivnost v Božjih rokah, ki je po nekoliko pa tudi v vaših rokah. Ta rod bo taki, kakor ste ga vi odgojili — pogrezoval se bo globokeje in globokeje v gnjusobo, ter se pogreznil v duhovno gnjilobo, ako pustite, da vam odrašča brez vere in bogoljubnosti! Srečen pa bo in krepak zoper vse viharje, ako ste ga zgojili v Kristusu in za Kristusa.

Obrača se dalje pastirski list na šolsko vzgojo in zaterjuje, da ne v ljudskih šolah in ne v višjih učiliščih po novejših postavah Cerkev v avstrijskem ljudstvu ni v stanu vspešno gojiti kerščanske vere in ogrevati se h kerščanski čednosti; zato pa raste odtujenje od kerščanstva pri vsih stanovih, ne da bi mogla Cerkev to zavirati. Z vso živostjo so izrekli škofje svoje pritožbe tudi na pristojnem mestu — žal, da dozdej brez vspeha. Ne bodo pa umolknil, temveč ponavljali bodo pritožbe v svojem imenu in v imenu katoliškega naroda, dokler se ne bode ozerto na pravične zahteve sv. Cerkve. „Vi pa, pravijo, bode te med tem v svoji hvale vredni gorečnosti še nadalje tirjali in podpirali katoliške šolske naprave, med katerimi vam priporočamo tudi vstanovitev katoliškega vseučilišča... Pristavljajo pa zopet, da tudi najboljše šole bi ne mogle veliko opraviti, ako ne pripomaga doma verska, v čednosti vterjena družina. Pa tudi nevarnosti krive vzgoje se bodo zmanjšale, ako gospoduje v družinah pravi katoliški duh in tam dobiva varstvo in zavetje vera in krepost. Ravnajte se zvesto po opominu modrega moža.

„Zjutraj sej svoje seme in zvečer naj še neha tvoja roka, ker ne veš, katero bo bolje vzhajalo.“ (Ehl. 11, 6.)

Ljubljana. (Slovesnosti.) Oba praznika v nedeljo in v torek, je bila stoljna cerkev gosto napolnovana, še zlasti pri pontifikalnih mašah. Veliko pontifikalno mašo patrona sv. Nikolaja dan so imeli milgsp. stoljni prošt dr. Leonard Klofutar, ker so bili premil. gospod knez in škof vsled dunajskega potovanja še nekoliko bolehní: na Šmarni dan pa so Prevzvišeni sami med veliko azistenco opravili pontifikalno mašo in ob koncu podelili papežev blagoslov za popolni odpustek, kakor je privoljeno od sv. Očeta in navada dvakrat v letu.

Namesto pridig in keršč. naukov so v Šenklavžu in drugod po cerkvah brali skupni pastirski list avstrijskih škofov, čigar čverstos. resnobo in postavnost vsi razumni hvalijo.

Vincencijeva družba je na Matere Božje dan imela zjutraj spodbudno opravilo v Marijanišču. zvečer pa je bil navadni shod obilno obiskan. Poročal je preč. gosp. predsednik o zidavah in delih v Marijanišču in preč. gosp. kanonik A. Zamejje je imel ginljiv nagovor o radovoljnem uboštvi Marije Device. Obá sta povdarjala, da pri mnogih revežih darovanja za nje že pešajo.

Iz Amerike. St. Paul. Minn. Zjed. Derž. Ameriške, 19. nov. 1891. Prečastiti Msgr.! Ravno mi je prišel v roke „Einsiedler Kalender“ 1892 za Zedinjene Deržave Ameriške, katerega Vam pošljem, ker vem, da Vas bo zanimal.* Tu najdete življenjepís s podobo rojaka našega milg. opata dro. Bernarda Ločnikarja O. S. B. V spísu „nadškof Friderik Katzer“ imenuje se tudi „Zgodnja Danica“, katera je v mladem serci nadepolnega mladeniča vzbudila sklep podati se čez širni ocean in darovati se ameriškim misijonom. Prevzvišeni Friderik Ksaverij Katzer tudi kot nadškof Milwauški ni pozabil „Zgodnje Danice“. Ta mila zvezda sveti se v spomin Zg. Danice v gerbu sedanjega nadškofa Milwauškoga v Deržavi Wisconsin. —

Tudi ostalo „Koledarjevo“ berilo je zanimivo. Posebno so spísi Krištof Kolumb. Častitljivi Alexander Luzzago in o socijalistih našemu času jako primerni.

Kakor Vam je znano, začel je v Chicagi, deržava Illinois (izg.: Ilinoj), izhajati slovenski časnik z imenom „Amerikanski Slovenec“. — Gotovo tega ni nihče bolj goreče želel, kakor jaz. — Ko sem lansko leto misijonaril med Slovenci, naseljenimi po raznih krajih Zjed. Deržav, previdel sem, kako zelo potrebujejo Slovenci dobrega berila. — V Avstriji, žali, deržavne ljudske šole niso take, da bi vzgajale take katoličane, ki bi bili sposobni, v deželi namešani z vsakoverstnimi sektami, ne le zvesti ostali sveti veri, temveč jo tudi dostojno braniti proti zvitim napadom njenih sovražnikov. Zatorej, pravim, sem željno pričakoval dne, da izide tu v Ameriki list v slovenskem jeziku, ki bi vterjeval v sveti veri zapuščene rojake moje, svaril jih pred nevarnostimi, ki jim prete od vseh strani^{*)} in bi jih podučeval v pravicah in dolžnostih, katere mora znati vsak deržavljan v Ameriki. — Čakal sem in se trudil za ustanovitev

slovenske cerkve v Jolietu (izg.: Žoliet), Ill., kjer je veliko Slovencev naseljenih — v Jolietu ali v bližnjem velikem mestu Chicagi, ki tudi mnogo Slovencev šteje — mislil sem si, bi bilo pravo mesto za slovenski časopis, ker tu je središče Zjed. Deržav. In berž ko ondotni Slovenci dobé svojega duhovnega pastirja, potem je prišel zaželjeni čas za ustanovitev slovenskega časopisa na katoliški podlagi.

Gospod župnik Jolieški bi lahko pomagal pri izdavanji časopisa s svojim svetom in peresom, in to bi nam bilo porok, da bi list ne zašel na nevarna pota. —

Ali glej, neutegoma me nekega lepega minesoškega jutra iznenadi Murnikov „Amerikanski Slovenec.“ Sodbo o listu, njegovi slovenščini, katolicizmu in slabo prezloženih nemških revolver-novelah prepuščam drugim; samo to naj omenim, da pogledavši na oglase, na zadnji strani, sem se prepričal, da je list strokovnjaško glasilo tergovcev z upijančljivimi pijačami. V čast mnogih slovenskih gostilničarjev pa bodi povedano, da ni bila njihova krivda, da so se njihova imena svetu naznanila. —

Kljub zaterjevanju da bode list strogo katolišk, nisem bil brez pomislika, ker duhovni pastir, Jolieški in Chicaški, čast. gospod F. S. Šušteršič, o tej stvari ni nič vedel. Do zdaj je izšlo, ako se ne motim, 10 številk; Kedaj da izide prihodnja ne vem in g. Murnik morda tudi ne.^{*)} —

To sem si štel v svojo dolžnost pojasniti, da bi ime ameriških Slovencev in njihovih duhovnikov ne terpelo škode. Za „Am. Slov.“ je odgovoren g. Murnik sam. —

Še nekaj je, kar nas peče ter nam ameriškim deržavljanom síli rudečico v obraz.

Neki g. V. H. je v „Am. Slov.“ in tudi v drugih slovanskih listih priobčil jako ginljivo pisano prošnjo za mile darove v prid nove slovanske cerkve v Clevelandu v deržavi Ohio (izg.: Ohajo). Jaz bi g. V. H. samo opozoril na dekret III. Cerkevne zbornice Baltimorskega, ki zahteva da mora vsak imeti poterdilo od svojega škofa, da ima pravico kolektirati. Darežljivi naši rojaki ta in onstran morja bodo najbolj pametno storili, da s pošiljanjem daril poterpé, dokler g. V. H. ne naznani, da je dobil poterdilo od p. n. administratorja Clevelanske škofije — (Mil. g. dr. Richard Gilmour, ondotni škof je umerl). — Menim tudi, da bi darežljivi Slovenci bolje storili, ako bi pošiljali darove bolj potrebnim misijonom, kakor je Clevelanski. Samo dolžnost do svete Cerkve in mojih rojakov me je vodila pri tem pojasnilu.

J. M. Solnce, misijonar.

Pristavek. S temi pojasnili je zaupljivo vstreženo Slovincem. Naša želja in svet sicer je: naj bi se vse te stvari z lepo poravnale. Ako „Amerikanski Slovenec“, kar je čutiti v zadnji številki, neha izhajati, naj bi se zedinili vsi — duhovni in svetni — ter izdajali kak slovenski list v takem smislu, kakor želi č. g. Solnce, toda v začetku morebiti ne v taki obširnosti, kakor je „Am. Slov.“ — Mlademu, morebiti še premalo skušenemu g. V. H. pa naj bi naši blagoselčni rojaki prizanesli storjeni korak, ker gotovo je to storil iz gorečnosti za dobro stvar, če tudi reč ni bila zrelo premišljena. — Sicer pa „Danica“

* Seréna hvala! Ves je zanimiv. Vr.

*) Slišite Slovenci: nevarnosti za vero, za dušo, za izseljence. Vred.

*) V eni zadnjih številki napoveduje gosp. M., da isče list oddati v druge roke.!

omenjene prošnje za darove ni ne proglasila in tudi darov ne dobivala za ta namen. Vr.

Slovo od Suše.

Kot labud sneženobeli,
Dvigaš cerkvice se v zrak.
Gor na skali osiveli,
Hrepenečih prošenj znak.

Pod teboj se potok vije,
Spira znožje ti hladno,
Kot bi ljubav do Marije
V serca vlival nam zvesto.

V zračni nad teboj višini
Mila pesen pa doni,
Ki Kraljice jo milini
V čast krilatcev zbor drobi.

Tudi meni, zvezd Kraljica,
Širi mlado se sercé,
K tebi, zgodnja mi Danica,
Vzdihni topli koperné.

„Sprejmi v svoje me naročje,
Tebi dam življenja cvet,
Tebe ljubil bom otročje,
Zi-te le bom vedno vnet.“

„Ti pa Mati z manoj hodi,
Kaži pravo v raj mi pot,
Tvoja naj me roka vodi,
Da se ognem svetnih zmot!“

F. Smid.

Razgled po svetu.

Rimsko vprašanje. Dneva 26. in 27. novembra v delegaciji sta bila silo tehtna za sedanje okoliščine in posebej za stan papeža in sv. Cerkev. Tirolski poslanec pl. Zallinger je želel z nekterimi besedami omeniti in poznarnjati, kaj je avstrijskim katoličanom in katoličanom vesoljnega sveta posebno na sercu oziroma na sv. Očeta. Rekel je, da Avstrija in nobena vlada, kateri je kaj do načela in oblasti, ne more spolniti želje sovražnikov sv. Cerkev: da naj bi o papežu in njegovi posesti ne bilo več govorjenja. Katoliški svet ima vedno več vzroka silno nepokojen biti zaradi tega, kar se v Rimu godi. Znane so pošastne dogodbe preteklih lét in laška vlada ni bila zmožna jih odverniti. Vlada ni odvernila bogoskrunskega napada na zemeljske ostanke Pija IX; ni odvernila spominka, ki se je v obliči Vatikana postavil borivcu za nevértstvo; ni odvernila cerkvenih pravicam in svobodi duhovstva sovražnega zakonika; ni odvernila grabeštva pri Propagandi in pobožnih naprav; ni odvernila oplenjenja stotine samostanov. — dopustila je to in takó, da bi frama-sonom vstregla. Ni ubranila letošnjega počenjanja mesca oktobra v Rimu in gorenji Italiji. Ali se tedaj more zameriti katoličanom vesoljnega svetá, ako želé in zahtevajo, da naj se poglavarju katoliške Cerkev zopet dá, kar so mu po krivici uzeli. Vsi katoličani moramo zahtevati prostost in polno, resnično

neodvisnost sv. Stola. Kdor se bori zoper svetno neodvisnost papežev, ta se bori proti neodvisnosti katol. Cerkve, katero papež vlada. Videli smo, da je bil Rim večkrat iztergan papežu-kralju; vnovo pa je bil papež po kateri si bodi vladi vselej zopet postavljen v svoje posestvo... Rimsko prašanje je prašanje vesoljnega sveta. Vnémarno dopuščanje rimskih okoliščin bi bilo odobrenje prekucije, priznanje revolucije, rogovilstva zoper vse prestole.

To je bilo jedro Zallingerjeviga govora. Znani Suess se je nekaj repenčil zoper Zallingerjeve misli; toda minister Kalnoky je očitno spoznal tehtnost papeževga in rimskega vprašanja in njegov govor se razlega zdaj daleč po svetu.

Rekel je Kalnoky, da zadeva, ki jo je poslanec Zallinger sprožil, je vprašanje, veliko vprašanje, katero je velikim duhovom in političkim glavam, tudi že pred Zallingerjem, dalo govoriti in globoko misliti. Dozdaj se ni še našlo djansko rešenje tega prašanja in Kalnoky meni, da tudi delegacija od njega ne pričakuje, da bode to težavno prašanje razluščeval; le dve točki iz te reči želi omeniti, in sicer točki, kateri ima vlada pred očmi. Perva točka je, da si je vlada popolnoma svéta nezmérne večine katoliškega prebivalstva v naši domovini in torej dobro pomni, da se na njih občutke, opravičene želje in zahtéve mora ozir imeti, kolikor je mogoče. Vlada tudi le želi, da stanje sv. Očeta naj bode tako, kakoršno zahteva popolna neodvisnost, ktera se spodobí in je potrebna glavarju katoliške Cerkev. Zakaj, še le ko bi bila zadovoljnost na ti strani stalna, bil bi zares vstanovljen mir, kakor ga želimo, med papežem in laškim kraljem. To so naša naj gorkejša vošila in ako moremo k temu kaj pripomoči, ne bomo nikoli opustili na to delati, kar koli bomo mogli. — Druga točka zadeva mir z laškim narodom, s katerim tudi zavezo imamo, katero pa laški frama-soni in irredentorji slabo respektirajo in je skoro odveč daljne Kalnoky-eve besede o tem navajati, ker z njimi skoro podira, kar je v prvi točki tako lepo zaterdil. Toliko pa je iz ministrovega govora gotovo, da za avstrijsko vlado rimsko vprašanje ni rešeno.

Rim. Sv. Oče bodo mesca grudna obhajali eno skrivno in drugo očitno konzistorijo. V prvi bode najberžn prekoniziran (razglašen) novi pozno-gnjezi-janški nadškof Monsgr. dr. pl. Stablevski. — V sedanjem kužnem času v samem stoljnem katoliškem mestu lastni brezbožni sinovi svojo mater katoliško Cerkev in njenega poglavarja vedno huje tarejo in preganjajo; nasproti se pa sv. Cerkev po naj daljnjih krajih od leta do leta bolj veselo razširja in vterjuje. Tako so sv. Oče zopet v kratkem na Japonskem namesto sedanjih vikarijatov vstanovili nadškofijski sedež v mestu Tokio in 3 škofije, katerih sedeži so: Nagusaki, Osaka in Hokodata.

Na Nemškem stroškov in davkov za vojno in orožje ni ne konca ne kraja; zopet letos se napovedujejo nova in višja bremena v tem oziru. Sv. pismo do silovitega orožja prav malo derži; to nezmérno oboroževanje utegne pomeniti nasprotno, da ima namreč Prusija hudo vest in strah, ter da se ji bliža veliko ponižanje. V petih letih (1886–1890) je nemški državni zbor dovolil 922 milijonov mark za vojno na suhem in na morji. K temu je bilo letos dovoljenih 205 milijonov mark za armado in 90 mi-

lijonov mark za mornarico, skup 1217 milijonov. Kako silno veliko bi se bilo moglo koristnega storiti deželam tudi le z enim delom te nezmérne svote!

Zagreb. Spomin na dr. Spevca: pod tem napisom ima „Katol. List“ v Zagrebu naslednjo opombo: O bivšem g. predstojništvu za bogoslovje od 17. pros. 1886 26. nov. 1891 je odverženo: 1. Veroznanstvo na zrelostni poskušnji. 2. Vsakdanja sv. maša v srednjih šolah in na učiteljski šoli in z njo zedinjeni vadnici. 3. Procesije v križevem tednu in na sv. Marka dan v pripravnici in vadnici. 4. Veronauk v tergovski šoli. 5. Semestralno izpraševanje iz verouka v prvem polletju na srednjih šolah. „Agramer Zeitung“ v svojem članku „Die Aera der Talente“ 25. nov. po pravici pravi: „Djanje, katero je dr. Spevec razvijal kot sekcijski načelnik za bogočastje in nauke, je zapustilo globoke brazde na ledini ljudstva.“ — Na njegovo mesto je zdaj imenovan dr. Izidor Keršnjavi, vseučiliški profesor. Spevec pa na mesto dr. Livija Radivojevića, predsednika herv.-slav. dalmat. stola sedmerice, kateri je šel v pokoj.

Kina. Rovarstvo nikoli ne stori dobro. Na Kitajskem, kakor je že znano, so se nekaki sovražniki tujozemcev uperli zoper vlado in začeli zlasti kristijane čertiti in moriti. Vlada je zoper nje zagnala vojaštvo, 5 milj od Čao-Jang-a se je spopadlo 4500 cesarskih s tremi tisuči rovarjev. Klanje je bilo strašno, nikomur se ni prizaneslo, tudi ranjeni so bili pomorjeni. Sploh je bilo pobitih kacic 1100 rovarjev, 500 domačih kristjanov je bilo pomorjenih v tem mesarjenju. Tolažljivo pri tem je to, da se vlada resno poganja za preganjane in da serazodeva verska stanovitnost v onih daljnih pokrajinah naše zemlje, ko pa mi imamo v mirnih časih med seboj odpadnikov, ki so nasprotniki in zaničevalci svoje lastne vere. Kako bo pri sodbi s tacimi zagrizenci?

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec november (listopad).

a) Glavni namen:

Misijoni v Afriki.

(Konec.)

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Podjetje tolikega dela pa zahteva tudi svojemu obsegu primernih pripomočkov, kajti brez neizmerno velikih stroškov se ne dá zadostno skrbeti za izobrazbo misijonarjev, za zidanje hiš, za daljna potovanja, postavljanje in ozalšanje cerkvá in druge take potrebe. Za take reči je treba precej let stroške plačevati, dokler se ne morejo oznanovalci sv. evangelija tam, kjér so se naselili, z lastnimi močmi vzdrževati. O da bi zmogle Naše moči to breme nase vzeti! Toda huda stiska, v kateri živimo, se upira izpolnitvi naše želje, in zato obračamo Svoj očetovski glas k Tebi, častiti brat, k drugim duhovnikom in vsem katoličanom, in priporočamo njih dobroteljnosti tako sveto in blago delo. O da bi se tega pač vsi vdeležili, če tudi vsak le z malim doneskom, da bo z razdelitvijo med vse breme vsacega posameznega lažje, in da se bo nad vse razlila milost Kristusova, ki se s tem za njegovo kraljestvo poganjajo, in vsim podelila mir, odpuščanje grehov in vsakoverstne dobre darove.“

„Odločimo tedaj, da naj se vsako leto na dan, ko se obhaja povsod skrivnost razglašenja Gospodovega, poberajo za podporo omenjenega podjetja milošnje v denarju. Ta petek pa smo pred vsem drugim zato izvolili, ker se je ta dan Sin Božji prvič nevernikom razodel s tam, da se je modrim iz Jutrovega razodel, katere zaradi tega prav primerno Naš prednik, sv. Leon, imenuje pervence našega poklicanja in vere. Živimo torej v trdnem zaupanju, da bo Kristus, naš Gospod, ganjen od ljubezni in prošenj svojih otrok, ki so luč resnice že sprejeli, z razodenjem svojega božanstva tudi oni tako siromašni del človeštva razsvetlil in oprostil umazanega paganstva in žalostnega položaja, v katerem je tako dolgo zaničevano in porabljeno zlihovalo.“

„Ne dvomimo, da bo Bog, polen usmiljenja, Naše prošnje za nesrečne zamorce milostno sprejel,“ konča sv. Oče in k njegovemu pozivu za miloščino v denarju pridenemo mi za mesec december udom molitvenega apostoljstva klic za miloščino v molitvi za afrikanske misijone, ker darovi šele po molitvi zadobé svojo nadnaravno rodovitnost za kraljestvo Božje.

Široko polje je odperto naši gorečnosti. „Od časa velikih iznajdb Vaska-de Gamovih,“ pisal je po pravici pred kakimi 20 leti predsednik zemljepisne družbe v Londonu, „kerščanska omika še ni videla tako širnega polja odpertega za delovanje svojega apostoljstva, za delovanje svojega kupčijskega prometa. Tudi rodovitno, hvaležno polje za apostoljstvo je Afrika. Pred letom 1822 je imela katoliška Cerkev na afrikanskih tleh le enega škofa. Danes šteje tam 2 nadškofa, 12 škofov 33 apostoljskih vikarijatov ali prefektur in več kot 1000 duhovnov. Vergla je svojo mrežo čez vso Afriko; na vsih bregovih je začela svoje delo in hiti z različnih strani ob jednom v notranje tega dela svetá.

Pa premagati je treba tudi velike zapreke. Ne preti samo smertonosno podnebje zdravju in življenju misijonarjev in hoče ves njih trud uničiti; še veliko pogubnejši za napredek misijonov je delovanje krivih nauk, ki so za dobro vedno nerodovitni in povsod razširjajo pohlepnost po zlatu, in lakomnost, ki povsod plevel zasaja. Še veliko strašneje kakor vse težave Kristusovega bremena vplivajo na ondotne pagane zares ostudna in pregrešna evropska spačenost, s katero se pregrešajo navidezni kristijani, in prevzetnost s katero večkrat teptajo tako zvani olikani iznajdniki in zinagovalci najsvetejše človeške pravice domačinov. Dalje se zdi, da na žalostnem potomstvu Kamovem vsled stoletja terpečega ostudnega malikovalstva sloni skoraj živalsko ponižanje kakor prokletstvo. In slednjé je grozna kupčija s sužnji, podpirana od brezbožnega in brezserčnega nauka Mohamedovega, ki vkljub našemu blagoslovnemu trudu še sedaj ni prenehala s keryjo in solzami namakati notranje Afriko in ji vsako leto po stotisoč človeških duš iztergava in jih v obupnost in smert goniti. Vendar je pa naše upanje oživelo s tem, da se je k potu in zgodnji smerti toliko misijonarjev, ki so delali v svojem poklicu, tudi že kri mučenikov v Ugandi pridružila, in v nevejšem času nam je bil kot posebni patron in močeni priprošnik dan veliki apostelj zamorcev, sv. Peter Klaver.

Glavni namen za mesec januarij:

Spóštljivost pred neskončnim veličastvom Božjim.

b) Posebni nameni:

16. † S. Erzebij. Poslanje duha molitve. Odpravljenje praznovernega „spiritizma“. Važne volitve.

17. † S. Šturmi. Saksionska in Hesenska. Razširjenje in oživiljenje molitvenega apostoljstva. Ohranitev sadov ljudskih mislijonov.

18. † S. Vunibald. Eichstetska škofija. Družbe sv. Bonifacija. Boj za kersčansko šolo. Vstanovne zadeve.

19. † S. Favsta. Bogoljubna poraba obilnosti. Razširjanje in ohranjanje poživiljenje tretjega reda. Previdnost v izbiro knjig, koledarjev in časopisov. Povernitev več družinskih očetov k Bogu in družini.

20. IV. Adventna nedelja. Spreobrnitev poželjivih h kersčanskemu zatajevanju samega sebe. Zabranitev nevarnih plesnih in gledaliških veselje.

21. S. Tomaž Apost. Oživiljenje in pomnoženje vere. Dušna in telesna čvrstost za več duhovnikov. Dijaki na visokih šolah.

22. S. Favijan. Dušni pastirji v kaznilnicah. Vestno spolnjevanje službene molččnosti. Pravde in druge sodnijske zadeve. (Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrot. odverni od naše dežele poboje, umore in samomore odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne grehe in velike nesreče. — Prežalosten družinski oče v velikih stiskah živo priporočen v molitev za pomoč na priprošnje M. D. in sv. Jožefa, in daruje 1 gld. za cerkev sv. Jožefa na Selu.

Zahvala.

Na priprošnje Marije Matere Božje, h kateri sem molila in zaupanje imela, da bom uslišana, da postane moj brat duhovnik, je po čudnih potih res vstopil v duhovski stan. Ker sem obljubila, ako bom uslišana, v „Danici“ razglasiti, bodi s tem obljuba spolnjena v povišanje časti brezmadežne Device.

J. L.

Listek za raznoterosti.

Na Dunaju so v praznik čistega Spočetja popoldne imeli slavni shod, na katerem so sklenili poslati velikansko zahvalo sv. Očetu v Rim za imenitno encikliko o delavskem vprašanji. Vdeležili so se med drugimi prav imenitni gospodje, kakor: apost. vojni vikar Belopotoczki, več članov metropoliškega kapiteljna, več ekscelencij, kakor Fürstenberg, Fr. Falkenhayn, Vindišgraetz; izmed poslancev: dr. Gregorčič, dr. Lueger idr., več srenjskih svétnikov itd. Govorila sta: zlatár g. Anton Wedrall in poslanec knez Alojzij Lichtenstein; tehtno adreso je zložil univerzni profesor dr. Schindler, in bila je od shoda sprejeta z živo pohvalo. Že ima nad 15.000 podpisov in leži do 20. t. m. za podpisovanja v umetniški prodajalnici g. Jan. Heindel-na na Dunaju.

Em. kardinal-nadškof je 9. t. m. odšel v Rim.

Kako gospodarijo prostomišljaki? V Marseille-u na Francoskem so usmiljene sestre pregnali iz ondotne bolnišnice in s tem ima mesto za to napravo 200.000 m. stroškov več! Ondotni časniki po pameti zahtevajo, naj bi bili za ta denar raji pomnožili število postelj v bolnišnici; ta naprava ima namreč le 1800 postelj, ko jih ima pa Lijon 4000, dasiravno Marseille nima menj prebivalcev mimo Lijona.

Nevarna bolezen „influenca“ se zopet zelo razširja in ljudi pobira, in sploh velike bridkosti se slišijo z mnogih krajev. Pri tem pa se svet ne mara zmodrovati. Na Dunaju hočejo celo tudi še nov teater zidati in to za kacic 700.000 gl. Pravijo, da to kazališče bode posvečeno „der Volksmuse“ „Vaterland“ pa je radoveden, če tu ne bode terpičenje „volksmuse“, kakor v nemškem „Volkstheatre“. V Lj. pa „ljudsko“ modrico hočejo častiti ali mar terpinčiti s slikami in podobami zunaj in znotraj poslopja, kakoršne vsako čisto oko žalijo.

V Solnogradu je 26. listp. umerl ondotni stoljni prošt prečast. g. Frančišk Sal. Schleindl, star 77 let. R. I. P.

Maribor. Č. g. A. Podkornik, kapl. v Mozirju, je postal župnik pri sv. Magdalen v Dramljah. Č. g. J. Kanski je premeščen od sv. ANtona v Slov. Goricah v Makole.

Pri sv. Duhu, 5. dec. 1891. (Poterdilo.) Toplo zahvalo za poslanih 80 gld., ktere sem prejel kot zbirko po „Zgodnji Denici“ za dozidavo farne cerkve pri sv. Duhu v Velikem Ternu.

Peter Ogrin.
župnik.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Iz Sorice č. g. župnik Ant. Jamnik svoj in svojih faranov dar za vdeležbo pri božičnih ss. mašah 19 gld. — N. 10 gld. — M. Š. 2 gld. — Za dan sv. Jan. Evang. 10 gld. — Iz Idrije več oseb za vdeležbo pri božičnih ss. mašah 1 gld. 10 kr.; — dve osebi enako 2 gld. — Z-ska ljudska šola pošlje borni 1 gld. z željami: da bi bila tudi njena mladina z učenistvom vred deležna dobrote in sadu ss. maš na Sveti Dan. Živeli posnemovalci! — Č. g. kat. Rok Merčun 3 gld. — Tri osebe z Berda „za vdeležitev pri tistih 3 ss. božičnih mašah“.

Za sv. Očeta: Po večletni navadi pokloni Z-ska ljudska šola sv. Očetu kot mali novo-letni darek 2 gld., in ob enem izrazi serčne želje: Naj bi bilo l. 1892. za Nje leto zmage, slave, tolažbe in veselja! Prosi se ob enem tudi za Njihov blagoslov za mladino in učenistvo!

Za ubožno cerkev Prjedoru: J. K. 5 gld. in 6 koscev mašne robe in 2 podobi pa majhen zvonček.

Za uboge laške redovnice: J. K. 2 gld.

Za razširjanje sv. vere: Č. g. S. Zupan, nunski katehet v Škofji Loki, 20 gld.

Za pariško bratovščino za duše v vicah: Iz Idrije 3 gld.

Za misijone: Oseba po č. g. J. H. 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Ljudska šola v Ž—h daruje za l. 1892. siromašni darek 1 gld. z namenom: da bi bila Sv. Družina v izgled in zavetje njeni mladini in učenistvu. — Č. g. S. Keržič, katehet, 26 gld. 50 kr.